

الَّذِينَ
صَدَقُوا
وَلَيَعْلَم
14;نَّ
الْكَاذِبِي
06;َ “Elif, Lâm, Mim. İnsânlar, (sâdece) ‘&lcirc;mân
ettik’ demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun, biz onlardan
öncekileri de imtihan etmiştik. Allâh, doğru söyleyenleri de, yalancılara da
mutlaka bilir (ve gerçekleri ortaya çıkarır).”[\[2\]](#) Ne yazık ki zamane
cahiliyesinde üç, beş günlük basit dünyâlıklar uğruna
ebedî ahireti hiçe sayanlar, Allah Teâlâ’ya kulluk etmek yerine
başkalarına kulluk etmektedirler. Muhterem Müminler Kulluk Kur’ân ve
Sünnete Göre Yapılır: Müslüman’ca bir hayatı yaşamak ancak
kulluk şûrunun gönüllere yerleşmesiyle birlikte mümkün olacaktır.
Kulluk şûruna varan kişi, kulluğunu nasıl hayatına geçireceğini -önçelikli
olarak- Kur’ân-ı Kerim’den ve Sünnet’ten öğrenmelidir.
Kur’ân-ı Kerim’i ve Sünnet’i bilmeyenler, birçok şeyi
öğrendikleri halde bunları öğrenmeyenler, nasıl ve neye göre bir kulluk
yapacaklardır? Hiç şüphesiz ki, Allah Teâlâ’nın Kitabı ve
Rasûlü’nün Sünneti, İslâm Dîni’nin değişmez iki
temel kaynağıdır. Bu iki kaynağa sınıksız sarılanlar Allah Teâlâ’nın izniyle
sapmaktan korunan kişilerdir. Zira Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve selem
şöyle buyurmuştur: تركتُ
فِيكُمْ
أمرينِ لَنْ
تَضِلُّوا ما
تَمَسّكتُمْ
بِهِمَا:
كِتَابَ
اللّهِ
تَعالَى،
وَسُنّةَ
رَسُولِهِ “Size iki şey
bırakıyorum. Bunlara sınıksız sarıldığınız sürece, asla doğru yoldan sapmayacaksınız.
Bunlar, Allâh’nın Kitâbı ve Rasûlü’nün
Sünneti’dir.” [\[3\]](#) Öyleyse kurtuluş üzere olmak ve kurtuluş
üzere kalmak Kur’ân ve Sünnet ile mümkündür. Bizler
bu ikisinin arasını bir birinden ayıramayız. Kur’ân ve Sünnet’i birbirinden
ayırmak, vahiy ile hayatı birbirinden ayırmaktır ki, buna kimsenin hakkı yoktur. Sünnet,
vahyin hayata yansımasıdır. Sünneti göz ardı etmek demek, vahyin hayata
yansımasını göz ardı etmek demektir. Bakınız yol gösterici Kitâbımızda,
Rabbimiz bizlere şöyle buyurur: قُلْ
اِنْ
كُنْتُمْ
تُحِبُّونَ
اللهَ
فَاتَّبِعُو
06;ِى

يُحْبِبْكُمُ اللهُ
وَيَغْفِرْ
لَكُمْ
ذُن.ُوبَكُمْ
وَاللهُ
غَفُورٌ
رَحِيمٌ De ki: Eđer
Allâh’ı seviyorsanız bana uyun; Allâh da sizi sevsin ve günâhlarınızı
bağışlasın. Allâh Gafurdur (bağışlayandır), Rahîm’dir (esirgeyendir).”[4]
Rabbimiz bu âyet-i kerimeyle, Allahı sevenlerin ve sevdiklerini iddia edenlerin
Rasûlüne uymaları gerektiğini bildirmektedir. Bu ‘uyma emri’
Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in hayatında geçerli olduğu
gibi, vefatından sonra da geçerlidir. Vefatından sonra da bizler, bu uyma emrini onun
Sünnetine uyarak gerçekleřtiririz. Yine Rabbimiz diđer bir âyet-i
kerîmesinde şöyle buyurmuştur: مَنْ
يُطِعِ
الرَّسُولَ
فَقَدْ
اَطَاعَ
اللهَ وَمَنْ
تَوَلَّى
فَمَا
اَرْسَلْنَاِ
03;َ عَلَيْهِمْ
حَفِيظًا “Kim
Rasûl’e itaat ederse, gerçekte Allâh’a itaat etmiř olur. Kim de
yüz çevirirse, Biz seni onların üzerine koruyucu göndermedik.”[5]
Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur:
مَنْ
أطَاعَنِى
فَقَدْ
أطَ.اعَ
اللّه،
وَمَنْ
عَصَانِى
فَقَدْ عَصى
اللّه، Her kim bana itaat ederse
(bana itaati Allah emrettiđi için) Allah’a itaat etmiř olur ve her kim bana isyan ederse
gerçekten Allah’a isyan etmiř olur.” [6] Âyet-i kerîmede ve
hadîsi řerîfte, Allahın rasûlüne itaatin, Allaha itaat olduğu beyan edilmiřtir.
Çünkü Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem kendinden
konuřmayan kişidir. Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:
وَمَا
يَنْطِقُ
عَنِ
الْهَوَى O,
hevâdan (kendi istek, düřünce ve tutkularına göre) konuřmaz.” [7]

Kur’u ve Sünnet ilâhî kaynaklıdır. Biri “vahy-i metluv” iken, diğeri “vahy-i gayri metluv”dur. Ouml;yleyse, Allaha itaat, Kur’u’n emir ve yasaklarına itaatken, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’e itaatte hem hayatında, hem de vefatından sonra Sünnetine itaat etmektir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem Sünnetin de kendisine verildiğini şöyle ifade eder: [ألا إني أوتيت الكتاب ومثله معه](#) “Dikkat edin! Bana Kitâb ile birlikte benzeri (Sünnet) de verilmiştir.”[8] En hayırlı nesiller, Kur’u’a ve Sünnete yapışmışlar ve “Kur’u’n bize yeter diyerek” Sünneti bırakmamışlardır. Yapılması gereken hayırlı nesillerin yolunda, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in Sünnetine itaat ederek, dosdoğru yol üzere yaşamaktır. Rabbimiz bizlere şöyle buyurmaktadır: [وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّى وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَ تْ مَصِيراً](#) “Kim kendisine ‘dosdoğru yol’u; apaçik belli olduktan sonra, rasûle muhalefet ederse ve müminlerin yolundan başka bir yola uyarsa, onu döndüğü şeyde bırakırız ve cehenneme sokarız. O ne kötü bir yataktır!.”[9] Değerli Kardeşlerim Kulluk Şuûr İster: Kulluğun tadını almak, îmânın tadını tatmakla olur. îmânın tadını alamayan kimseler, kalblerine şirk bulaştırıp nefislerine ihânet eden kimselerdir. Bunlar, Allahın kulu olduklarını akıllarını bile getirmezler. Zihinlerinde Allâh ve Rasûlüne, Kur’u’a ve Sünnet’e, Cennete ve Cehennem’e yer yoktur. Bunların yerine ne kadar çerçeöp varsa hepsinden abur cubur misâli zihinlerine doldurarak, kulluk şuûrundan uzak bir hayat sürerler. Oysa kulluk şuûr ister. Bu şuûrün kazanılması insân için hayati bir önem arz eder. Çeünkü hayat, bu şuûr üzerine inşa edilecektir. Bizi biz yapan, bizi Müslüman yapan değerlere sarılmak… Kulluğumuzu o değerlere göre düzenlemek… Bizi bizden alıkoyan, bizi Müslümanlığımızdan uzaklaştıran her şeyi bir çırpıda silip atmak… Tevhîdî bir kulluğu yaşamak yolunda her şeyi göze almanın hazzına varmak… İşte budur kulluk şuûru! Yarınları yaşamak, yarınlarda yaşamak… Gelmesi mutlak, kaçinılması imkânsiz olan yarınımız ahirettir. Ahiret şuuruyla

yaşamak. Bizi ahretten, bizi hesap şuurundan uzaklaştıran her şeyden uzak durarak yaşamak… İşte budur kulluk şuru. Allaha hakkiyle kulluk edenler, kullara kulluk zilletine düşmeyeceklerdir. Kulların sahibine hesap vereceklerine inanıp, hesap şuruyla yaşayanlar kulluk şuruyla hareket edenlerdir. Biz kulların öncelikli hedefi; kulları değil, kulların sahibini razı etmektir ve kulların rızalarıyla Allahın rızası çatıştığında Allah rızasını tercih etmektir. Dünya ve ahiret çıkları ve tercihleri çatıştığında ahreti öncelemektir. Zira bizlerin ebedî yurdu ahirettir. Geçici geçeğine göre, geçmeyen kalıcıyı tercih etmek akıl sahibi insanların özelliğidir. Kul, kulluğunu yapacağı zatı çok iyi bilmeli; kulluğunu, kulların sahibine yapmalıdır. Bu ise hayatının her döneminde Âlemlerin Rabbi’nin onun yaşantısında neler istediğinin bilmesiyle gerçekleşir. Din bir takım cahillerin dedikleri gibi vicdanlara hapsedilen bir olgu değildir. Din, hayata hâkim olan nizamdır. Bu nizam kimin ismiyle ve kimi razı etmek için yaşıyorsa ona kulluk ediliyor demektir. Allahın hâkimiyetinin geçerli olduğu yerlerde başkalarının hâkimiyetine yer yoktur. Mülk Allah’ındır. O’nun mülkünde O’na kulluk etmektir. Bu itibarla Allaha kulluk şuru, O’nun mülkünde O’nun rızası karşısında başka rızalar aramak yerine sadece onun rızasına razı olmaktır. Müslüman iki hayatlı kişidir. O dünya hayatına faniliği kadar; ahiret hayatına ise ebediliği kadar değer verir. Dünya hayatı bir imtihan yeri olarak ahiret hayatının önünde bize sunulmuşken, Müslüman sunulan bu hayatın bir gayesi olduğu bilinciyle hayata bakar. Oysa gayeyi unutanlar ve verilen hayatın amacının oyun ve eğlence olduğunu sananlar için iki hayat şuru yoktur. Onlar, verilen bu dünya hayatında nefislerinin onlara süslediği şekilde yaşarlar. Onlar için ikinci bir hayata yani ebediyet hayatına yer yoktur. Bazılarının dilleriyle ebediyete inandıklarını söyediklerini duyarsınız. Onlarda Cennete ve de Cehenneme inanmaktadırlar. Ancak bu sözde inanış, onları cennet ehlinden olmak ve cehennem ehlinden de olmamak için emredilen kulluğu yaşamaya yönlendirmemektedir. Onların “bizler de Allâh’ın kuluyuz” dediklerini duyarsınız. Evet, tüm insanlar Allahın kullarıdır. Ancak kimileri bunu şuurlu söyler, kimileri ise şuursuz, yarım ağız… Aslında “bizler de Allah’ın kuluyuz” cümlesi şuursuz ağızlarda kuru bir söyemden öteye geçmez. Söyemden eyleme geçmeyen bir sözün arkasını sığınanlarınsa “nasıl bir kul” oldukları da ortadadır. Şüphesiz ki, bizler, sadece ve sadece Allahın kuluyuz. Kullara, Allaha itaat eder gibi itaat edemeyiz, kullardan Allahtan ister gibi isteyemeyiz, Allahtan bekler gibi bekleyemeyiz. Allahın emirleri ile kulların emirleri çeliştiğinde ve çatıştığında kulların emirlerini Allahın emirlerinin önüne geçiremeyiz. Allaha rağmen kendilerine çağırانlar var ise onları kabul edemeyiz. Müslüman yalnızca Allaha teslim olan şahıstır. Allah yüce kitabı olan Kur’ân’ında ne buyurduysa Müslüman ona teslim olmalıdır. Oysa zamanımızda birçoklarının çeşitli mazeretler ileri sürerek Allahtan başkalarına teslim olduklarını görülmekteyiz. Çok iyi bilelim ki, günümüz insanların; “ama, fakat, şimdi, yarın…” gibi çeşitli mazeret kelimeleriyle başlayan mazeretlerinin hiçbir geçerliliği yoktur ve de olmayacaktır. Kullar olarak bizlerin yapması gerekli olan şey, Rabbimizin emirlerini duyduğumuzda kulluğun gereğini yerine getirmektir. Bugünün insanları kimlerin emirlerini dinlemiyor ki; okulda öğretmenini, askeriyede komutanını, iş yerinde patronunu dinliyor da, kendini yaratanı dinlemiyor. Kendisine bir takım unvanlar veren insanlara karşı itaakâr, ancak kendisine ilâhî kanunlar koyan Âlemlerin Rabbine karşı ise isyankâr… İşte bu büyük bir çelişkidir. Kul Allâhın emirleri ile kulların emirleri çatıştığında Allahın emirlerini yapmalıdır. Allahın emirlerinin yerine kulların

emirleri Allahın emirleriymiş gibi dinlenip onlara itaat ediyorsa, dilde Allahın kulu olduğunu söyleyince de amellerde itaat edilenlere kulluk yapılmaktadır. Unutulmamalıdır ki, kulluk itaati ve itaat edilene sevgiyi gerektirir. Geçmiş zamanın peşinde koşmakta sıratlı ve hevesli olan insanın, ebedi hayatı için uyuşuk ve hevesiz olması şaşılacak olan şeylerdendir. Allaha teslim olan bir Müslüman kul, Allaha ve Rasûlüne itaat etmekle sorumludur. Yani Kitâb ve Sünnet'e kayıtsız ve şartsız bir itaat gerekir. Kitâb ve Sünnet'in karşısında hiçbir Müslüman "dilersem şöyle, istersem böyle yaparım" diyemez. Allah kullarının nasıl kulluk yapmaları gerektiğini kullarına bildirmişken, kulların bunun aksine başka türlü bir kulluk yapmak gibi bir şey söz konusu değildir ve de olamaz. Allaha ibadet edenler, her hallerinde Allaha itaat edenlerdir. "İtaat, ibadettir." Buna göre, Allaha itaat, Allaha ibadettir. Ya Allahtan başkalarına, şeytanlara, tağutlara itaat edenler! Dilleri ile söylemeseler de onlarda onlara ibadet erisindedirler. Sözün özü: Müslüman bir kul, Allaha ve Rasûlüne itaat eder. Yani Müslüman, Kitâb ve Sünnet'e bağlıdır. Kitâb ve Sünnet'i hayatlarından çıkartanların Allaha kulluk yaptıkları söylemi ise, ancak onların geçersiz iddialarıdır. Değerli Kardeşlerim Bizlerin kurtuluşu dünyada elde ettiğimiz makamlar, mevkiiler, servet, şöhret, mal, mülk, okul ve ev ile değildir. Dünyanın süsü olan bu şeyler ahrette süsü değil, sebebi olmayacaktır. Süsü ancak Allah'tan gelen ve o hal üzere Allaha kavuşmuşsa, o kişi kurtuluşa eren kişidir. Nerede olursak olalım, ne iş yaparsak yapalım hangi makam ve mevkide olursak olalım değişmeyen asıl vazifemiz; bizi yoktan yaratana kulluk vazifemizi en güzel şekilde yerine getirmektir. Önce kul olmalıyız sonra meslek seçmeliyiz. Mesleğimiz kulluğumuzun özüdür. Hiçbir zaman geçici değildir. Dünyanın imarı için bir meslek edinmek uğruna ekilen sıkıntılarının kat katını insan ebedi hayatını imar için gerekli olan kulluk mesleğini öğrenmeye harcamaktadır? Cahiliyenin bakış açısıyla hayata bakıp, tek hayatlı olan insanlar, daha küçük yaşlarından itibaren çocuklarına "Neye niyet edersin? hedefler gösteriler. Kulluk yavrulara "Neye niyet edersin? diye soranlar, bu soruyla hep mesleklerden bahsederler. Böyle olunca da hiçbir çocuk "Ben Rabbime iyi bir kul olacağım sonra da helalinden kazanacağım" cevabını vermez. Çünkü bu, ona öğretilmemiştir. Ey insanlar! Önce Allaha iyi bir kul olacağız. Ardından helalinden bir meslek sahibi olacakları; meslek sahibi olmak için kulluk mesleğimizi bırakamayız. Allaha hakkıyla kul olanlar, kullara kul olmayacaklardır. Kulların onlara sunduğu dünyalıklara da iltifat etmeyeceklerdir. Allaha hakkıyla kulluğu gerektirenler gayri İslami değerleri reddedeceklerdir. Allaha hakkıyla kul olanlar, makama ve mevkie, paraya ve pula, mala ve mülke kul olmayı reddederlerken, dünyayı yaşanacak tek yer olarak görünürlerse, tüm bunlara kulluk yapabileceklerdir. Allah, kullarına nasıl yaşayacaklarını bildirmiştir. Allah her dünyedeki kullarına kendi sistemini açıklamıştır. Müslümanlar her dünyede bu sisteme göre yaşamışlardır. Allahın kendilerine göndermiş olduğu bütün emir ve yasakları hayatlarında uygulamışlardır. Oysa bu sadece dilleriyle Müslüman olanların İslam'ın haricindeki sistemlerle yaşantılarına verdiklerini gerebilirsiniz. Özellikle günümüzün Müslümanları tarih sahnesinden silmeye alışkın milletlerin oyunlarına maşa

olarak bir hayat sürdüren, küfür yüklü isyân
 hareketleri ile yaşamaktadırlar. Bu küfür kokan sistemlerinde
şeytânlaşan insânların, şeytânî planlarına “evet” diyerek
onları kabul edenlerin “biz Allâh’a kulluk yapıyoruz” demeleri onların
kuruntularıdır. Unutulmamalıdır ki, Allaha ibadet, Allaha itaatle ve gayrisini red ile
mümkündür. Kulluğumuzu Allah’ın razı olduğu şekilde yerine getirme
duasıyla…

 [1] Zariyat: 51/56 [2] Ankebut: 29/1-3 [3] İbrahim Canan, Kutub-i □□Sitte
Tercüme ve Şerhi, Akçâğ Yayınları: 2/328. [4] Ali İmran: 3/31 [5] Nisa: 4/80
[6] İbrahim Canan, Kutub-i □□Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçâğ Yayınları:6/436. [7]
Necm: 53/3 [8] Ebû Dâvud (4604 [9] Nisa: 4/115

[islam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)